

DIANA MANUEL JUAN

KUINKA ANOPISTA
PÄÄSTÄÄN

Manuel Diana
Kuinka anopista päästään

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24548220
Kuinka anopista päästään / Komedia yhdessä näytöksessä:*

Содержание

1 Kohtaus	5
2 Kohtaus	10
3 Kohtaus	13
Конец ознакомительного фрагмента.	16

Manuel Juan Diana

Kuinka anopista päästään / Komedia yhdessä näytöksessä

JÄSENET:

Donna Leoncia.

Dolores, Leoncian tytär.

Mariana, Doloren tytär.

Federico, Marianan puoliso.

Rafael, Federicon ystävä.

Don Cleto, lääkäri.

Juan, palvelia.

Tapahtumapaikka: Toledo.

(Näyttämö: komeasti sisustettu sali Donna Leoncian huoneessa. – Ovia molemmilla puolin ja perässä.)

1 Kohtaus

Federico. Mariana. Dolores. Donna Leoncia ja Don Cleto.
(Kaikki istuvat; Federico, paperivihko kädessä; Don Cleto sanomalehteä lukien; rouvasväki ompelutyössä.)

DOLORES. Onko rätinki selvillä, Federico?

FEDERICO. Kyllä, äiti, tällä haavaa saan sen valmiiksi.

LEONCIA. Älä hätäile. Pian se rätinkit katsoo joka niitä pitkäänsä katsoo.

FEDERICO. Juuri minun tapani, mummu kulta.

DOLORES. Mitä mummu sanoo, sitä tulee sinun aina noudattaa.

FEDERICO (hiljaa Marianalle). Mitäs arvelet, Mariana, menemmekö tänä iltana kävelemään?

MARIANA (Doloreelle). Mennäänkö ulos tänä iltana, äiti?

DOLORES (Leoncialle). Tokko lähdemme jaloittelemaan tänä iltana, äitiseni?

LEONCIA (Doloreelle). Ilta on kolkko.

DOLORES (Marianalle). On niin paha ilma.

MARIANA (Federicolle). Näyttää sateiselta.

FEDERICO (hiljaa). Minä en näe pilven-nuohaakaan taivaalla.

MARIANA (hiljaa). Federico...

FEDERICO (hiljaa). Kuinka voisikaan toisin olla? Kahden anopin välissä miehellä ei ole mitään omaa tahtoa, siksi kuin

vihdoin...

MARIANA (hiljaa). Malta mielesi, Federico.

FEDERICO (hiljaa). Se on mahdotointa. (Ääneen.) Rätinki on oikea, äitini. 40 nelikkoa nisuja, 80 nelikkoa herneitä... (Pitää koko kohtauksen kuluessa kynän kädessään.)

DOLORES. Katso sitä vieläkin kerta tarkasti.

FEDERICO (hiljaa Marianalle). Tänä iltana näytetään Normaa. Tekeekö mielesi mennä teatteriin, Mariana?

MARIANA (hiljaa). Norma, sehän on ihana! (Ääneen). Äiti, tänä iltana annetaan Norma.

DOLORES. Mitäs, äitiseni, Normasta pidät?

LEONCIA (Doloreelle). Oih, aivan ikävä opera.

DOLORES (Marianalle). Älytöin opera.

MARIANA (Federicolle). Kauhea opera!

FEDERICO (hiljaa). Bellini parka, nytpä ollaan sinun kimpussasi.

CLETO (heittäen pois sanomalehden). Ei, tuo on liian ilkeätä, tällamoista vääryyttä tuskin on kuultu.

LEONCIA. Jumala taivaassa, mikä teitä vaivaa, Don Cleto?

CLETO. Yhteiskunta menee sijoiltansa, tämä hallitus saattaa meidät kadotuksen partaalle.

LEONCIA. Herran tähden, puhukaat.

CLETO. Toinen on päässyt terveys-neuvoston jäseneksi, yksi minun virkaveljeni, mutta koko tieteen häväistys!

LEONCIA. Rauhoittukaat, ystävä.

DOLORES. Älkää toki panko asiaa niin kovin

sydämmellenne.

CLETO. Voiko siis sitä kärsiä, että taitamattomuus suosittelamisen ja juonien varjossa nousee ylimmille kunnian sijoille?

LEONCIA. Mutta miksi ette itse ole hakijaksi ruvennut?

CLETO. Minäkö hakijaksi ruveta! minä, joka olen hovielämän ja kaikki sen petokset oppinut tuntemaan, ja joka nyt turhaan maakunnassa etsin kaivattua lepoa!

FEDERICO. Mutta mikä muu, kuin sanomalehden on syynä siihen, että joka hetki taulaa taotte ja hyvä mielenne alinomaa karvaaksi saatetaan?

CLETO. Oi, sitä ei kukaan muista, että minä olen syntyisin semmoisesta perheestä, joka on ansainnut isänmaan kiitollisuuden ja josta on kolme jäsentä terveys-neuvostoon putkahtanut, nimittäin iso-isäni isä, iso-isäni ja isäni.

LEONCIA. Eläkööt he kunniakkaassa muistossa!

MARIANA |

DOLORES | (yht'aikaa). Amen!

FEDERICO |

CLETO. Minulta vaan pysyvät tämän temppelin ovet suljettuina.

LEONCIA. Mutta philosophin, semmoisen kuin teidän...

DOLORES. Tulisi olla koroitettuna tuolle puolen maallisten asiain turhuutta.

LEONCIA. Tulisi syntyä siihen kunniaan, että hän vaikuttaa hyvää vähemmälläkin alalla. Minun esimerkiksi te olette juuri

kuin uudestansa synnyttänyt, siitä asti kun tähän hnoneesen astuitte. Teidän erinomainen keksintönne, teidän siirappinne, on minussa osottanut itsensä oikeaksi ihmelääkkeeksi, ja vakuuttaa minua siitä, että terveys-neuvoston ovet teillekin aukenevat.

CLETO. Armollinen rouva...

LEONCIA. Teidän taitoanne yksistään, minun tulee kiittää siitä viimeisten ikävuosieni onnesta, että nyt varsin terveenä ja raittiina saan iloita tyttäreni ynnä yhtä rakastettujen lapsenlasteni hyväilyksistä.

FEDERICO. Lapsenlapset kiittävät nöyrimmästi.

MARIANA (hiljaa). Mutta Federico.

FEDERICO (hiljaa). Täytyyhän meidän edes kiittää.

MARIANA (hiljaa). Mutta niin pilkallisella äänellä!

FEDERICO (hiljaa). Eikös hän lyö vastaan jokaista meidän pyyntöämme? Tahtoisithan sinä kovin mielelläsi opetella ratsastamaan yhdessä minun kanssani. No, esitleppäs tätä mielihaluasi hänelle, saatpa nähdä...

MARIANA. Äiti, minä katselin eilen, kuinka maaherran lapset tästä ohitse ratsastivat; se näytti aivan muhkealta; jos sinä antaisit meillekin luvan...

DOLORES. Äitiseni, lapset tahtoisivat kernaasti opetella ratsastamaan, tuo on hulluutta, eikö niin? mutta jos sinä siihen suostut...

LEONCIA. Hevosen selkäänkö istumaan, että joku päivä jalkanne poikki taittaisitte?

FEDERICO (hiljaa). Iso-äiti on tunnus-sanan lausunut, nyt

toiset sitä hänen perässään jättyvät.

DOLores. Hevosilla kulku, tyttäreni, on liian vaarallista; hevoisten on usein tapa lähteä vauhkoina kiitämään.

MARIANA (itku äänin). Federico, kärryjä hevoset tavallisesti vetävät.

FEDERICO. Se on tietty hupeloinen. (Hiljaa.) Ihan niinkuin anopitkin, he vetävät myöskin aina samoja kärryjä.

DOLores. Mutta lapset, emme ole vielä iltarukoustamme pitäneet, tulkaat rukoushuoneeseen. Suvaitsetteko, Don Cleto? (Kaikki nousevat ylös, paitsi Federico.)

CLETO. Saanko luvan, armoni? (Tarjoo kättänsä Donna Leoncialle, joka siihen nojautuu. Hiljaa). Oi tätä hallitusta, tätä terveys-neuvostoa!

DOLores. Federico.

MARIANA. Tuleppas, rakas mieheni.

FEDERICO. Tuossa paikassa, mutta rätinki...

LEONCIA. Etkös sanonut sitä jo valmiiksi saaneesi?

FEDERICO. Kyllä, mutta siinä on vielä vähäinen eroitus ilmaantunut.

LEONCIA. Älä anna peräti kauan odottaa itseäsi.

FEDERICO. Minä tulen niin pian kuin mahdollista.

(Jää istumaan.)

2 Kohtaus

Federico. Mariana.

MARIANA. Mikä sinun nyt on, kun et yhdessä lähtenyt?

FEDERICO. Anna minun olla. (Nousee ylös.)

MARIANA. Sinä olet pahoilla mielin.

FEDERICO. Ei ikään, lapseni.

MARIANA. Seuratkaamme siis toisia.

FEDERICO. Me miehet tahdomme rukoilla itseksemme, me miehet emme tahdo iäti olla holhon alaisina.

MARIANA. Nyt näen minä hyvin, ettäs olet suutuksissa.

FEDERICO. Olisiko ihme? Olenko sentähden nainut, että niinkuin siimaa myöten joka ilta rukoilisin ja kello 9:ltä panisin maata?

MARIANA. Äiti tahtoo nyt kerrallaan niin.

FEDERICO. Ja iso-äiti, äiti n: o II, hänkin pitää siinä päänsä.

MARIANA. Mitäpäsin tuon siis tekee?

FEDERICO. Nuot toiset onnettomat, jotka naimisiin menevät, ovat rasitetut ainoasti yhdellä anopilla; minä olen kovemmin rangaistu: minulle on paha onni kaksi antanut! Hukka näille tyranneille!

MARIANA. Minun äitiänikö ja iso-äitiäni sinä tyranneiksi nimität?

FEDERICO. Niin juuri, tyranneiksi, jotka minulta vapauteni riistävät. Minä tulen, minä menen, minä syön, minä juon,

minä hyppään, minä tanssin, — kaikki vaan sitä myöten kuinka anoppimuorein ennakko-luettelossa seisoo. Heiltä minä päivittäin vastaan-otan jokahetkiset tehtäväni. Tiedätkö, mitä nyt tekisin, jos *minun* mieleni mukaan kävisi? Me lähtisimme yhdessä kävelemään, menisimme maalle, ihanaan, yksinäiseen metsään, siellä laulelisimme, hyppelisimme ja olisimme iloiset. Vaimoseni kanssa minä tahtoisin viheriäisessä metsässä keikutella! Mitäshän muutoin naimisesta onkaan?

MARIANA. Ja jonakuna aamuna me nousta ripsahutamme vuoteestamme ja haemme taas, kunnes löydämme tuon kuohuvan metsälähteen — muistatko vielä, ukkoseni?

FEDERICO. En minä muista.

MARIANA. Kuinka? Sinä et tunne enään sitä lähdeettä, jonka reunalla me ensikerran näimme toinen toisemme?

FEDERICO. Samalla lähteellä nä'in myöskin ensikerran isoäidin.

MARIANA. Mutta ennen naimisiin ruvettuamme olithan sinä aina niin iloissasi, kun mummu saapuvilla oli?

FEDERICO. Minä kätkin kynteni.

MARIANA. Ja nyt olet niin pahoilla mielin.

FEDERICO. Niin ajat muuttuvat. Mutta sinun huvitustuumasi ei tullut vielä päätökseen. Me menemme siis maalle. —

MARIANA. Kävelemme metsää ristin rastin, tulemme lähteellemme ja juomme vettä siitä.

FEDERICO. Oivallista! Me olemme taivaassa, me olemme yksinäämme!

MARIANA. Ja tätä hetken tehtyämme me käännyimme takaisin kotia.

FEDERICO. Voi kumminkin! Me palaamme taas anoppien luo.

MARIANA. Olin mar tuon melkein unohtamaisillani – minun täytyy heti jälleen mennä heidän tykönsä.

FEDERICO. Onpa kuin riivattua. Juuri nyt, kun näin herttaisesti keskenämme juttelemme, kun näin ihania unelmia uneksimme, täytyy sinun lähteä, taikka saarna tarjona.

MARIANA. Jää hyvästi, Federico.

FEDERICO. Suutele mummua minun puolestani.

MARIANA. Mutta ensin anna minun suuta.

(Menee.)

3 Kohtaus

Federico. Sittemmin Juan ja Rafael.

FEDERICO. Hän on ilmeinen enkeli, ja tämä lempeä olento, itse hiljamieli, hänkö ottaisi äitinsä ja iso-äitinsä kanssa riitaantuakseen?

JUAN (tulee perä-ovesta ja ilmoittaa). Don Rafael de Cardennas.

FEDERICO. Kuinka! Don Rafael?

JUAN. Tuossa on hän jo. (Vetäytyy takaisin.)

RAFAEL (oven suussa). Federico!

FEDERICO. Rafael!

RAFAEL. Kuinka minä olen sinua ikävöinnyt.

FEDERICO. Kallis ystävä, sinäkö Toledossa?

RAFAEL. Minä tulin juuri nyt rautatien junalla.

FEDERICO. Kuinka pitkään aikaan me emme ole toinen toistamme nähneet!

Et ole kolmeen vuoteen minulle mitään tietoa antanut.

RAFAEL. Tulen sen vuoksi nyt viimeistä kertaa sinua syleilläkseni.

FEDERICO. Viimeistä kertaa?

RAFAEL. Niin Federico, minä olen sangen onnetoin.

FEDERICO. Onnetoin? No, niin oikein, minä muistan, sinä elit yhdessä anoppisi kanssa.

RAFAEL. Anoppini on kuollut.

FEDERICO. Tuo raukka, ja sinä puhut vielä onnettomuudesta? Kuinka siis rouvasi jaksaa?

RAFAEL. Hän on myös kuollut.

FEDERICO. Vai niin, kyllä nyt ymmärrän onnettomuutesi.

RAFAEL. Jo kolme vuotta takaperin hän meni mättääsen, tämän surun on aika haihduttanut.

FEDERICO. Haihduttanut? Etkös ollut onnellinen avioliitossasi?

RAFAEL. Me rakastimme toinen toistamme, että olimme hulluksi tulla; mutta lempo osasi pariimme; anoppi asui tykönämme.

FEDERICO. Aivan oikein, lempo ja anoppi ovat yhtä.

RAFAEL. Onnemme meni hiiteen. Ystäväni, jos nait —

FEDERICO. Kuukausi aikaa minä sen jo tein.

RAFAEL. Entä onko sinullakin anoppi?

FEDERICO. Kaksi yhden verosta.

RAFAEL (peljästyneenä). Kaksi? Kuinka se on mahdollista?

FEDERICO. Ilman mitään mutkia, rouvani äiti ja iso-äiti.

RAFAEL. Onneton itseäsi, sinä olet siis niellyt kaksi arsenikki-palleroa. Tuosta on hirmuinen remahus syntyvä!

FEDERICO. Toinen anoppi heittää nuoran kaulaani, toinen sillä kurkkuani kuristaa.

RAFAEL. Niin aina, niin aina, minä tunnen sen perinpohjin, tuon anoppitaudin. Paksun kirjan saisin minä kokoon tämän taudin laadusta ja eri asteista. Anoppimuori sadan peninkulman päässä pariskunnasta, on kolmas aste, — anoppi samassa

asuinpaikassa on toinen, – mutta anoppi samassa talossa, samassa huoneessa uhrinsa kanssa, tämä on (juhlallisella äänellä), tämä on anoppi ensimmäisessä asteessa, hai-kala, joka saaliinsa säälimättä lätkäisee.

FEDERICO. Paras keino anoppein suhteen siis olisi heidän siirtämisensä ensimmäisestä asteesta toiseen.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.